

UZASADNIENIE

Poddając analizie całokształt dokumentacji zgromadzonej i ujawnionej w aktach sprawy, Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. D. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

Sądu Okręgowego w Warszawie w Wydziale XVIII Karnym z dnia 03 września 2009 r. w sprawie o sygn. akt: XVIII K 28/09, za czyn popełniony w dniu 24 sierpnia 2005 roku, stanowiący występki z art. 159 kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, za czyn popełniony w dniu 08 kwietnia 2005r., stanowiący występki z art. 278 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono wobec skazanego karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Sądu Rejonowego dla W. w Wydziale III Karnym z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie o sygn. akt: III K 501/09, za czyn popełniony w dniu 26 listopada 2008 r. stanowiący występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk orzeczono względem skazanego karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 10 (dziesięciu) złotych, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 12.01.2009 r. do dnia 01.07.2009 r.; postanowieniem z dnia 09 listopada 2013 r. umorzono postępowanie wykonawcze dotyczące kary grzywny i kary aresztu ze względu na art. 50 ustawy z dnia 30.08.2013 r. o zm. kpk i o zm. niekt. innych ustaw;

III.

Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale V Karnym z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt: V K 291/10, za czyn popełniony w dniu 21 grudnia 2009 r. stanowiący występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania w dniu 21 grudnia 2009 r. przyjmując, że jeden dzień zatrzymania równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV.

Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale III Karnym z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt: III K 1103/10, za czyn popełniony w dniu 23 grudnia 2009 r. stanowiący występki z art. 242 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1, 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby;

V.

Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale XIV Karnym z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 45/11, za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 26 kwietnia 2010 r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono skazanemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec skazanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

VI.

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale III Karnym z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 250/11, za czyn popełniony w dniu 19 kwietnia 2010 r., wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny wskazany przez Sąd w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczono skazanemu okres zatrzymania w dniu 19 kwietnia 2010 r. równoważąc to 2 (dwóm) dniom kary ograniczenia wolności;

VII.

Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale VIII Karnym z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 78/11, za czyn popełniony w dniu 09 września 2009 r. stanowiący występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII.

Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale III Karnym z dnia 02 marca 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 872/10, za czyn popełniony w dniu 19 października 2009 r. na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX.

Sądu Rejonowego dla W. w W. w Wydziale X Karnym z dnia 30 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt X K 783/10, za czyn popełniony w dniu 16 sierpnia 2008 r. wyczerpujący dyspozycję art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania od dnia 16 sierpnia 2008r. do dnia 17 sierpnia 2008r.; postanowieniem Sądu Rejonowego dla W. z dnia 26 listopada 2013r. sygn. akt X Ko 1409/13 na podstawie art. 50 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 4 Ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013r., poz. 1247) oraz art. 119 § 1 kw w zw. z art. 19 kw zamieniono karę pozbawienia wolności wymierzoną opisanym wyrokiem na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu i zaliczono na poczet kary aresztu okres zatrzymania w sprawie od dnia 16 sierpnia 2008 r. do dnia 17 sierpnia 2008 r.

Sąd zważył, co następuje:

M. D. został skazany w pierwszej instancji wyrokami sądów różnego rzędu – wobec czego sądem właściwym do wydania wyroku łącznego jest zgodnie z treścią art. 569 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy w Warszawie, gdyż jeden z wyroków objętych rozważaniami Sądu został wydany właśnie przez tut. Sąd.

Przy badaniu warunków do wydania wyroku łącznego, Sąd jest zobowiązany do uwzględnienia w swych rozważaniach wszystkich wyroków skazujących począwszy od chronologicznie pierwszego z nich.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Przesłanki, o których mowa określone są w art. 85 k.k. stanowiącym, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Poddając analizie całokształt dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy Sąd jednoznacznie uznał, iż spełnione zostały warunki, określone w art. 85 k.k., do orzeczenia

w wyroku łącznym kary łącznej obejmującej kary orzeczone wyrokami: **Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 23 grudnia 2010 roku sygn. akt V K 291/10, Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 1 kwietnia 2011 roku sygn. akt III K 250/11, Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 31 sierpnia 2011 roku sygn. akt VIII K 78/01 oraz Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 02 marca 2012 roku sygn. akt III K 872/10.**

Z materiału z akt sprawy wynika, iż pierwszy chronologicznie wyrok podlegający łączeniu zapadł w dniu 23 grudnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt V K 291/10. Natomiast czyny osądzone kolejnymi chronologicznie wyrokami popełnione zostały odpowiednio: 19 kwietnia 2010 roku, 09 września 2009 roku, 19 października 2009 roku, tj. przed datą pierwszego chronologicznie wyroku w sprawie V K 291/10, tj. przed dniem 23 grudnia 2010 roku. W związku z powyższym Sąd uznał, iż zachodzi przesłanka „czasowa” pozwalająca na połączenie kar orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach III, VI, VII, VIII. Nadto we wszystkich wyżej wymienionych wyrokach, które podlegają łączeniu wymierzono M. D. kary podlegające łączeniu zgodnie z art. 85 k.k.

W wyrokach podlegających łączeniu skazanemu wymierzono karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Określając wymiar kary orzekanej w wyroku łącznym, Sąd zważył, iż jest ona uzależniona od związku podmiotowego i przedmiotowego zbiegających się przestępstw, jak również, by wymiar kary łącznej w wyroku łącznym był tak wyważony, aby przy uwzględnieniu zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw i prognozy społeczno-kryminologicznej, oceniając jego zachowanie po zapadnięciu pierwszego wyroku, wcześniejszą i późniejszą karalność oraz uwzględniając opinię z jednostki penitencjarnej orzeczona kara spełniała wobec niego swoje cele.

Przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zaś zastosowanie różne systemy: system kumulacji, system absorpcji (pochłaniania) czy też system częściowej absorpcji (asperacji). Problemem otwartym przy łączeniu kar jednostkowych orzeczonych wyrokami nadającymi się do połączenia, opisanymi wcześniej, była wysokość kary łącznej, którą należało orzec za zbiegające się przestępstwa. Należało rozważyć, którą z zasad - kumulacji, absorpcji czy częściowej absorpcji – zastosować.

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego, uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione, a im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem (tak S.A. w Łodzi w wyroku z 09.05.2001 roku, II Aka 63/01, Prokuratura i Prawo 2002 r. z. 7-8, poz. 20).

Z kolei przez związek przedmiotowo-podmiotowy rozumie się przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich (por. wyrok S.A. w Krakowie z 02.07.1992 roku, II AkR 117/92, KZS 1992, z. 3-9, poz. 50). Ścisły lub odległy związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami pozostającymi w zbiegu decyduje o zastosowaniu zasady absorpcji albo częściowej absorpcji. Ponadto zasadę absorpcji stosuje się wówczas, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej niż dwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowią jeden zespół zachowań sprawcy, objęte jednym planem, mimo godzenia w różne dobra osobiste (por. wyrok S.A. w Katowicach z 08.03.2002 r., II Aka 59/01, Prokuratura i Prawo 2002, z. 3, poz. 21).

W związku z powyższym zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 roku, sygn. akt II AKa 321/96, Prokuratura i Prawo nr 7-8 z 1997 roku), zaś całkowita absorpcja powinna być stosowana jedynie wyjątkowo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1974 roku, sygn. II KR 27/74, LEX 21624).

Biorąc pod uwagę powyższe oraz charakter czynów popełnionych przez skazanego (kradzieże, posiadanie środków odurzających, pobicie) i relację czasową pomiędzy tymi czynami (2009-2010 rok), Sąd uznał, iż w niniejszym

przypadku zastosować należy zasadę asperacji. Brak jest bowiem przesłanek, które przemawiałyby za zastosowaniem wobec skazanego zasady całkowitej absorpcji, przy czym nie zachodzą także przesłanki do wymierzenia kary w jej górnej granicy.

Przy wymierzeniu kary łącznej uwzględniono także ilość konfliktów z prawem, w które skazany wchodził w przeszłości, wymiar kar za nie orzeczonych, jak również opinię o skazanym. Wynika z niej, iż skazany przeciętnie realizuje obowiązki wynikające z kodeksu karnego wykonawczego oraz regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności. Wykazuje umiarkowany krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz prowadzonego przed zatrzymaniem trybu życia. Opinia o skazanym wskazuje, że proces resocjalizacji w stosunku do M. D. wciąż trwa. Nie może być tak, że sprawca z tytułu jedynie poprawnego zachowania w warunkach izolacji, mógłby liczyć na takie złagodzenie kary, w wyniku którego nie poniósłby żadnej dolegliwości za część popełnionych przez siebie przestępstw. Sąd podzielił tu pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 04 października 2000 roku (sygn. akt II Aka 175/00), że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu tylko korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od sumy poszczególnych kar. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Może on być łagodzony, gdyby kara tak oznaczona jako kara zasłużona nie była celowa. Jednakże nie może być zaostrzony ze względów celowości ponad granice kary zasłużonej. Co więcej decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, który przemawia za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 roku, sygn. akt II Aka 171/2000, Prokuratura i Prawo 2001, z. 2, poz. 21).

Właściwie ukształtowana kara łączna powinna oddziaływać wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chronić obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego zbrodni czy występku. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne jest również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałyby zapaść wyrok łączny.

Kierując się zatem powyższym, Sąd uznał, iż karą łączną sprawiedliwą i znajdującą uzasadnienie w okolicznościach niniejszej sprawy, która pozwoli na osiągnięcie swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec skazanego będzie odnośnie połączenia kar orzeczonych wyrokami wyżej opisanymi – kara łączna 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył M. D. na poczet orzeczonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okresy dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności z wyroków podlegających łączeniu, tj. od dnia 21 grudnia 2009 r. do dnia 21 grudnia 2009 r. oraz od dnia 09 listopada 2013 r. do dnia 11 lutego 2014 r.

W pozostałym zakresie połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu na podstawie art. 576 § 1 k.p.k.

Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie z uwagi na brak warunków do jego wydania.

Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym wyroków:

IV. Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 29 listopada 2010 roku, sygn. akt III K 1103/10, za czyn popełniony w dniu 23 grudnia 2009 roku, na podstawie art. 242 § 1 kk na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 (pięciu) lat;

V. Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 25 lutego 2011 roku, sygn. akt XIV K 45/11, za czyn popełniony w dniu 26 kwietnia 2010 roku, na podstawie art. 178a § 1 kk, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 2 (dwóch) lat;

Wyrokami tymi orzeczono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Zgodnie z treścią art. 89 § 1 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania sąd może w wyroku łącznym warunkowo zawiesić wykonanie kary łącznej, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 69.

Sąd, chcąc wymierzać karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Skazany popełnił kilka przestępstw, o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, wykazał wysoki stopień lekceważenia obowiązującego porządku prawnego, jego zachowanie świadczy o tym, że jest sprawcą nie przypadkowym. Reasumując, Sąd uznał, iż w przypadku skazanego celowym jest, z punktu widzenia wychowawczego i zapobiegawczego represji karnej wykonanie kary pozbawienia wolności, żadna inna kara nie spełni celów prewencyjnych.

Sąd nie zastosował natomiast art. 89 § 1a k.k. i nie pogorszył sytuacji skazanego poprzez wymierzenie kary łącznej bezwzględnie pozbawienia wolności. W dniu 08.06.2010 roku nastąpiła zmiana stanu prawnego poprzez dodanie § 1 art. 89 kk o treści „w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”.

W tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego jest niezmiennie, zgodnie z nim „możliwość wymierzenia w wyroku łącznym, na podstawie art. 89 § 1a k.k., kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnie może dotyczyć wyłącznie skazań na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczone za przestępstwa popełnione po dniu 8 czerwca 2010 r” (wyrok SN 05.04.2013r, IV KK 401/12 LEX nr 1308161 wyrok SN).

Na gruncie dawnego stanu prawnego, łączenie kar w wyroku łącznym nie mogło prowadzić do skutków mniej korzystnych dla skazanego niż te, które wynikałyby

z wykonania kar jednostkowych. Tak więc stan prawny obowiązujący przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) był w rozważanym tu aspekcie zdecydowanie bardziej korzystny od wprowadzonych w życie z dniem 8 czerwca 2010 r. nowych reguł łączenia kar pozbawienia wolności w wyroku łącznym. Ustawa obowiązująca poprzednio była zatem „względniejsza” dla sprawcy (w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.) od ustawy nowej.

Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie podzielając te poglądy uznał, iż zachodzą na podstawie art. 4 § 1 kk podstawy do zastosowania kodeksu karnego w poprzednim brzmieniu i nie znajdując podstaw do zastosowania art. 69 kk umorzył postępowanie w omawianym zakresie.

Sąd Okręgowy umorzył ponadto postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym wyroków opisanych w punktach: II (sygn. akt III K 501/09) i IX (sygn. akt X K 783/10) albowiem w sprawie III K 501/09 (pkt II wyroku) czyn, za który M. D. został skazany w/w wyrokiem według znowelizowanych przepisów stanowi wykroczenie. W związku z powyższym postanowieniem z dnia 09 listopada 2013 roku umorzono postępowanie wykonawcze ze względu na art. 50 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 roku o zmianie Kodeksu postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Natomiast

w sprawie X K 783/10 (pkt IX wyroku), zgodnie z postanowieniem z dnia 26 listopada 2013 roku (sygn. akt X Ko 1409/13) czyn, za który M. D. został skazany w/w wyrokiem według znowelizowanych przepisów stanowi wykroczenie określone w art. 119 § 1 kw, a karę pozbawienia wolności wymierzoną w/w wyrokiem zamieniono na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. Kancelaria Adwokacka, (...), kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych plus VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu skazanego M. D..

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 2 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego M. D. od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa, mając na względzie fakt, iż skazany przebywa od pewnego czasu w warunkach izolacji.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.